

РЕШЕНИЕ

№ 3639

гр. София, 28.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **9818** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. Г. Г., [дата на раждане], гражданин на Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Л. М., срещу Заповед рег. № 316з-3837 от 08.08.2025 г. на директора на ОДМВР П., с която е отнето правото му на продължително пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на заповедта поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Посочва, че не е уведомен за началото на административното производство, вкл. на предоставен телефон при подаване на заявления за продължаване на срока на пребиваване, първоначално като студент в Медицински университет в [населено място], а впоследствие като член на семейството на българска гражданка. Оспорва доводите на административния орган за отпадане на основанието за пребиваването му в България, вкл. поради подадена от съпругата искова молба за развод. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед и да му сторените в производството разноски.

Ответникът директор на ОДМВР П. оспорва жалбата в писмено становище от 19.01.2026 г., чрез юрк. Б. – Ф.. Претендира разноски и прави възражение по чл.78, ал.5 от ГПК.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по сигнал рег. 5364 – 65575 от 18.07.2025 г. до дирекция „Миграция“ от българската гражданка Л. Н. М. - Г., в който се съдържат данни за

сключен на 30.09.2023 г. брак с чуждия гражданин Г. Е. Г. / G. E. G./, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т.. Посочено е в сигнала, че на 17.07.2025 г. М.-Г. подала молба за развод, веднага след като узнала, че целта на сключения брак била единствено придобиване на право на пребиваване на турския гражданин в Република България.

Във връзка с изложеното в сигнала е извършена проверка от служители на ОДМВР П., в хода на която е проведена беседа и е снето писмено сведение от българската гражданка Л. Н. М. – Г.. Същата потвърдила изложеното в сигнала й с твърдения, че бракът й с чуждия гражданин е формален, без действителни брачни отношения между съпрузите, като същите не живеели заедно и не поддържали никакви отношения. В тях Л. Н. М. - Г. посочила, че от лятото на 2024г. не поддържа отношения с Г. Е. Г., който живеел във Великобритания и е подала искова молба за развод в Районен съд [населено място] вх.№23073/17.07.2025г.

Проверката и беседата с българската гражданка са обективирани в Докладна записка рег. № 316р-27372 от 05.08.2025 г. по описа на ОДМВР П.. С оглед установените данни при извършената проверка в документа е формиран извод, че сключеният през 2023г. граждански брак между Л. Н. М. и Г. Е. Г., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т., е формално действителен и не цели съвместно съжителство на брачните партньори, същият е без каквото и да е съдържание, без съвместно съжителство и без действителни брачни отношения между съпрузите, а чуждият гражданин се е възползвал от брака единствено с цел заобикаляне нормите на българското законодателство, регламентиращо режима за пребиваване на чужденци в Република България, за да придобие право на пребиваване в страната. В допълнение е посочено в докладната записка, че бракът е в процедура по разтрогване, видно от приложеното копие на искова молба до Районен съд (РС) П. заведена с вх. № 23073/17.07.2025г., във връзка с която е образувано гражданско дело №4456/2025г.

Изготвено е Предложение рег. № 316р-27696 от 07.08.2025 г. на началник група „Миграция“ при ОДМВР П. за налагане на принудителна административна мярка (ПМ) „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“ на основание чл.39а, т.1, вр. чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Според документа, при извършена проверка в Информационните масиви на МВР е установено, че Г. Е. Г. е напуснал границите на Република България на 18.07.2025г. през ГКПП Аерогара-С. в 18.30ч.

Издадена е оспорената Заповед рег. № 316з-3837 от 08.08.2025 г. на директора на ОДМВР П., с която на основание чл.39а, т.1, вр. чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е отнето правото на турския гражданин на продължително пребиваване в Република България. Актът е мотивиран от фактическа страна с обстоятелствата, посочени в Докладна записка рег. № 316р-27372 от 05.08.2025 г. по описа на ОДМВР П. и Предложение рег. № 316р-27696 от 07.08.2025 г. на началник група „Миграция“ при ОДМВР П.. Административният орган е формирал извод, че е отпаднало правното основание за пребиваване в Република България на Г. Е. Г..

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Заповедта е съобщена по реда на чл.18а, ал.10 от АПК – чрез съобщение на таблото за съобщения във фойето на ОДМВР-П., поставено на 13.08.2025 г. и свалено на 22.08.2025 г. Жалбата по съдебен ред от 01.09.2025 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 от ЗЧРБ – директор на ОДМВР П., при условията на заместване въз основа на Заповед № 316з-3626 от 28.07.2025 г. на директора на ОДМВР П.. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от

АПК. Мотивите на същия следва да се считат за допълнени с мотивите на цитираните в него докладна записка и предложение, предвид направеното позоваване на тях и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС.

Административният орган е сезиран със сигнал рег. 5364 – 65575 от 18.07.2025г от българската гражданка Л. Н. М. - Г., съдържащ данни, че бракът ѝ от 30.09.2023 г. с чуждия гражданин Г. Е. Г. /G. E. G./, [дата на раждане], е фиктивен и сключен единствено с цел придобиване от негова страна на право на пребиваване в Република България. Към сигнала е приложено копие на искова молба вх. № 23073 от 17.07.2023 г. по описа на РС Плевен за развод, в която е посочено, че бракът съществува формално, съпрузите не живеят заедно, нямат брачни отношения и не поддържат контакти.

В хода на разпоредената проверка по сигнала е изготвена справка за пътуванията на лице – чужд гражданин, според която последното излизане от Република България на турския гражданин е на 18.07.2025 г. Установява се от Заявление рег. № 227 от 14.03.2025 г. по описа на ОДМВР П., подадено от Г. Е. Г. за издаване на документи за самоличност и пребиваване, че същият е декларирал адрес за пребиваване в [населено място], [улица], т.1, ап.2, като е посочен и телефонен номер за връзка.

В оспорената заповед и документите от административната преписка се съдържа признание, че чуждият гражданин не е уведомяван съгласно чл. 26, ал 1 от АПК за образуваното административно производство по отнемане на правото му на пребиваване в Република България. Целта на визираната разпоредба на АПК е да гарантира правото на участие на засегнатите лица в административното производство, вкл. правата им по чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК и целта по чл.35 от АПК – да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В конкретния случай, след извършена проверка е установено, че чуждият гражданин е напуснал границите на Република България на 18.07.2025г. през ГКПП Аерогара-С.. Безспорно, това е и моментът, в който съпругата – българска гражданка е подала молба за развод и сигнал до ОДМВР-П. относно състоянието на брака. Т.е. към момента на образуване на административното производство Г. Е. Г. не се е намирал на територията на страната ни, което именно обстоятелство е мотивирано административния орган изобщо да не пристъпва към изпълнение на процедурата по чл.26, ал.1 от АПК. Съдът приема, че изложеното е съществено процесуално нарушение на правото на защита на чуждия гражданин, което от своя страна е довело до неизясняване на действителната фактическа обстановка по случая в нарушение на чл.26, чл.34, ал.1 и ал.3 и чл.35 от АПК.

По силата на чл.26, ал.2 от АПК съобщаването за започване на производството се извършва по реда на [чл. 18а](#). Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че е следвало да бъде уведомен за началото на административното производство на предоставения от него телефонен номер, посочен в Заявление рег. № 227 от 14.03.2025 г. С оглед общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 от ГПК, не са ангажирани доказателства, че същият отговаря на изискванията на чл.18а, ал.4, т.3 от АПК - мобилен или стационарен телефонен номер, който позволява получаване на съобщение, съдържащо информация за изтегляне на съставения документ от информационна система за връчване или в случай че изтеглянето не е технически възможно, да позволява изпращане от получателя на обратно кратко текстово съобщение, потвърждаващо получаването на съобщението.

Същевременно обаче, обстоятелството, че чуждият гражданин не се намира на територията на страната ни, не освобождава административния орган от задължението по чл.26, ал.2 от АПК да го уведоми за образуваното административно производство по реда на чл.18а, ал.9 и ал.10 от АПК – задължение, което административният орган не е изпълнил. Този пропуск в случая е съществен, тъй като в хода на съдебното производство, с молба от 25.11.2025 г., жалбоподателят е ангажирал

доказателства в подкрепа на тезата си, че сключеният на 30.09.2023 г. граждански брак не е фиктивен. След като мотивите на административния орган включват както изначална фиктивност на брака (без съдържание, без съвместно съжителство, без действителни брачни отношения), така и последващо отпадане на основанието по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, административният орган е следвало да гарантира участието на турския гражданин в административното производство, което в случая не е сторено.

Както се посочи, значителна част от фактическите мотиви на оспорената заповед възпроизвеждат сигнала от 18.07.2025 г. на Л. Н. М. – Г. („подадох молба за развод, веднага след като разбрах, че целта на този брак е била единствено придобиване на постоянно пребиваване в България“). В хода на административната проверка съпругата е предоставила и писмено сведение от 04.08.2025 г., в което посочва, че със съпруга си не живеят заедно от м. август 2024 г., когато той заявил, че няма никакво намерение да живее в България, а го интересува единствено получаване на българско гражданство. Предвид посоченото от съпругата в същите обяснения, че бракът е сключен на базата на създадена емоционална връзка от нейна страна, че включително след м. август 2024 г. съпругата е искала да се съберат да живеят заедно в България, където да закупят жилище, както и предвид доказаните две бременности по време на брака – в средата на 2024 г. и началото на 2025 г., съдът приема, че гражданският брак не е сключен фиктивно.

Изложеното се потвърждава и от представената от ответника административна преписка по заявление от 26.02.2025 г. на турския гражданин за предоставяне на право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ и предоставено по нея Становище рег. № 316р-10056 от 14.03.2025 г. на ОДМВР П., което обективира проведена беседа с двамата съпрузи, при която не е установено бракът да е сключен фиктивно (л.130). Дължим е извод, че именно от събраните в хода на съдебното производство доказателства се оборва тезата на административния орган, че бракът изначално е сключен фиктивно. С други думи, ако административният орган беше предоставил възможност на чуждия гражданин да ангажира тези доказателства още в хода на административното производство, или дори да изчака изхода от бракоразводния процес чрез процедурната възможност по чл.54, ал.1, т.5 от АПК, същият не би достигнал до тези фактически изводи в оспорения административен акт. Изложеното е равнозначно на допуснато съществено процесуално нарушение, като самостоятелно основание по чл.146, т.3 от АПК за отмяна на заповедта – както поради накърняването на правото на защита на лицето, така и поради факта, че при действително изясняване на спора от фактическа страна, органът не би достигнал до извод за изначална недействителност на брака, като недопустимо е възприел доводите единствено на едната страна в гражданския спор.

По изложените съображения съдът намира за недоказани мотивите в оспорената заповед, че бракът само формално е действителен, но същият е без действителни брачни отношения между съпрузите, а е бил сключен с цел заобикаляне на нормите на българското законодателство.

Освен на фиктивността на сключения брак, мотивите на оспорената заповед се основават и на подадена до РС Плевен на 17.07.2025 г. искова молба за развод от страна на съпругата. Това фактическо основание е възприето от органа като правно такова по чл. чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ - за отнемане на правото на пребиваване поради отпадане на основанието по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. След като правото на пребиваване е предоставено на турския гражданин в качеството му на член на семейството на български гражданин, то отпадане на основанието означава същият да е загубил това си качество, каквото обстоятелство не се установява по делото с влязло в сила съдебно решение.

По силата на чл.142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Съгласно втората алинея на разпоредбата

установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Към последния момент е постановено Решение № 19 от 08.01.2026 г. по гр. д. № 4456/2025 г. по описа на РС Плевен, с което и на основание чл.49, ал.1 от СК бракът между съпрузите е прекратен, но безспорно същото решение не е влязло в законно сила. Колкото и да е формално изискването за наличие на влязло в сила съдебно решение за прекратяване на гражданския брак, то е императивно за отпадане на основанието по чл.24, ал.1, т.18, вр. чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, за наличието на което съдът следи служебно съобразно чл.142 от АПК. При недоказаност на изначална фиктивност на сключения на 30.09.2023 г. граждански брак и липса на доказателства за неговото прекратяване с влязло в сила съдебно решение, съдът приема, че не е налице посоченото от административния орган основание по чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – самостоятелно основание за отмяна на заповедта по чл.146, т.4 от АПК.

По изложените съображения оспореният акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса. Същият претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 750 евро, за което е представил договор за правна защита от 20.01.2026 г. Ответникът е направил възражение по чл.78, ал.5 от ГПК, според който ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Минималното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес е 1000 лв. или 511.29 евро съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът не намира, че спорът е с ниска правна и фактическа сложност, напротив предполага запознаване със специфична нормативна уредба, приложима по отношение на чужди граждани, вкл. консултации на чужд език. Жалбата до съда безспорно е изготвена с помощта на адвокат, какъвто се е явил в две поредни съдебни заседания. Допълнително са подадени две молби до съда с доказателствени искания и становище по исканията на ответника. Съдът намира, че адвокатско възнаграждение в размер на 700 евро съответства на фактическата и правна сложност на спора и се явява справедливо за осъществения адвокатски труд.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Г. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Л. М., Заповед рег. № 316з-3837 от 08.08.2025 г. на директора на ОДМВР П..

ОСЪЖДА ОДМВР П. да заплати на Е. Г. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Л. М., на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените по делото разноски в размер на 5.11 евро държавна такса и 700 евро адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд

в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: